

RÓMAI SZÍNHÁZ

- gyökerei nem a görögöknél, hanem részben az etruszkoknál, részben az itáliai népi játékokban keresendő (a későbbi görög hatás a már meglévő kereteket formálta át)
- etruszk: a hagyomány szerint a Kr.e. 365. évi pestisjárvány idején mutatták be Rómában az első engesztelő etruszk fuvolás-táncos játékot, s innentől vált rendszeressé az ilyen típusú előadás az állami ünnepeken, temetési szertartásokon stb.
- itáliai: a népi játékok mindennapi élet témáit feldolgozó felelgetős-veszekedős előadások voltak (általában két bohóc)

- a „színház” sokáig gerendákból és deszkákból összeácsolt 1-1,5 méter magas, ideiglenes (bárhol felállítható) színpad (*pulpitum*)
- díszletek, álarc nélkül; csak egyszerű kellékek és ruhák
- a nézők az emelvény körül állva

- első jelentős kőszínház: Pompeius (Kr. e. 55.); 40.000 férőhelyes, szabályos félkör alakú nézőtér. fölötte napvédő ponyva; meghatározott helyjegyek, fizetett ültetők
- görög orkhésztra nincs, de plusz díszletfal (később díszes előfüggöny), illetve mozgásra, süllyesztésre, emelésre használt szerkezetek

- színház célja (ellentétben a görögökkel) csupán a szórakoztatás
- dráma hamar kiment a divatból, sokkal népszerűbb a komédia és a *mimus* (a köznapi élet eseményeit feldolgozó, rögtönzésen alapuló zenés-táncos némajáték, női szereplőkkel is)
- játéknapok száma Caesar idejében évi 40, a császárság kései korszakában évi 100 körül

- a színészek többnyire az alsóbb néprétegekből, legfőképpen rabszolgák
- társulatba összeállva
- aedilisek szervezték az előadásokat; ha az ünnepi játékokra egy alkalommal több társulat is jelentkezett, próba előadáson válogatták ki a legjobbat (magukon a játékokon azonban nem volt verseny, szemben a görögökkel)
- az ünnepi játékokat a római polgárok ingyen látogathatták, csak az idegeneknek kellett fizetni

- jelentősebb vígjátékszerzők: Plautus (Hetvenkedő katona), Terentius
(hatásuk felfedezhető: Shakespeare, Moliere, Lessing, Kleist, illetve Mozart és Verdi műveiben)